

El primer vehicle a motor que va utilitzar per a desplaçar-se als masos

Quan ens casàrem ens vam ficar a viure al c/ Nou i allí atenia a la gent, ja que aleshores el A.T.S. o Practicant o com vulgues dir-li, havia de ficar la casa. El municipi no tenia cap lloc destinat per a eixa finalitat.

- Com definiria la situació de la Sanitat Rural en aquella època?

Teniem una manca de mitjos que hara no està. S'ha millorat moltíssim, però jo, que sóc més rural que altra cosa, aquella manera rudimentària d'exercir la professió, tampoc em desagradava. En esta professió l'aspecte humà es fonamental i al mig rural encara més, per què com que no tens moltes més coses has de ficar tot el que pugues de tú mateix.

- Cobria també el servei als masos del terme, no?

Sí, i al principi em desplaçava en bicicleta, perquè durant molts anys l'únic mig de desplaçament a motor que hi havia era el d'una moto d'abans de la guerra que tenia el metge D. Paco, que de vegades em pujava darrera. Que la veritat siga dita, preferia que no ho fera perquè no tenia esmortensors i ja t'ho pots imaginar com anavem pels camins plens

de pedra. De vegades tenies que fer més d'una visita, si es tractava de curar algú ferit, i resultava pesat, però a mi no em desagradava. Era la meua feina i la feia agust.

Hi han moltes anècdotes d'aquella època una vegada em vaig deixar els aparells i vaig recórrer a un masover que punxava les cabres per a que em deixara la jeringuilla, que per supost no estava estrenada. Un altra vegada em van tenir que deixar un matxo per tornar perquè hi havia mig metro de neu i amb la bicicleta

era evident que no podia anar.

- Laurentino, quants covarxins van tenir el primer contacte amb el món en les seues mans?

Jo crec que vaig ajudar a néixer a uns 1.000 xiquets. Els estudis de ginecologia elemental estaven inclosos en la carrera i per a evitar els trasllats per els parts que solien ser precipitats i de vegades perillosos em vaig ficar a assistir parts. El primer va ser a la Torre Endomenech, ben difícil, per cert. El primer que vaig fer ací a les Coves no recordo ben bé qui va ser, pot ser José-Miguel Forés o la meua neboda Vicentica Rodrigo, no ho puc assegurar. L'últim crec que va ser Marta Albella, la filla del meu nebot.

- Alguna vegada ha tingut horari?

Hi havia un horari per anar a ficar-se injeccions a casa meua però jo estava a disposició quan em necessitaven. En esta professió mai es pot parlar d'horari fixe i més a un poble on només hi ha un metge i un A.T.S.

- Suposo que sap que, sense desmereixer res dels metges amb els quals va treballar a vostè la gent li tenia una confiança es-

A l'hivern no sobrava res: pelliça, bufanda, guants, casc, fins i tot ulleres de sol